

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 38/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2019 prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Škultétyho 472/10, Martin, za ktorú koná advokátka JUDr. Silvia Tatarková, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 23/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 23/2017 „o návrhu na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom“(zvýšenie výživného), ktoré začalo 6. februára 2017 (ďalej aj „namietané konanie“) a dosiaľ nie je ukončené aj napriek sťažnosti adresovanej predsedovi okresného súdu z 15. októbra 2018.

2. Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúca chronológia vykonaných úkonov:

6. 2. 2017	Podanie návrhu na začatie konania
14. 2. 2017	Príprava spisu na pojednávanie (ustanovenie kolízneho opatrovníka a výzvy súdu)
5. 5. 2017	Nariadenie termínu pojednávania na 24. máj 2017
24. 5. 2017	Odročenie pojednávania pre účely doplnenia dokazovania na 26. jún 2017
15. 6. 2017	Zrušenie termínu pojednávania (26. júna 2017) pre práceneschopnosť sudcu
18. 4. 2018	Výzva súdu daňovému úradu

28. 12. 2018

Nariadený termín súdneho
pojednávania

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti uvádzajú: „... Vzhľadom na skutočnosť, že pojednávanie nebolo nariadené viac ako 15 mesiacov od posledného pojednávania, bola dňa 15. októbra 2018 podaná sťažnosť na prietahy v konaní, a to z dôvodu nekonania súdu vo veci samej viac ako 18 mesiacov, nakoľko od 24. mája 2017, kedy bol na Okresnom súde Martin vytyčený termín pojednávania na 26. júna 2017, pričom pojednávanie sa nekonalo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne, súd už nekonal a zároveň nevytyčoval nový termín pojednávania.

O sťažnosti bolo rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu Martin dňa 15. novembra 2018, sp. zn. 1SprS/138/18, pričom odpoveď bola doručená do advokátskej kancelárie dňa 19. novembra 2018, kde bolo vyhodnotené, že sťažnosť na prietahy v konaní je opodstatnená.

V danej právnej veci sa jedná o zjavné prietahy v konaní, nakoľko celkovo matka podala návrh na zvýšenie výživného dňa 06. februára 2017, návrh riadne odôvodnila a predložila všetky potrebné dôkazy, prvé pojednávanie bolo vykonané až 24. mája 2017, teda viac ako 4 mesiace od podania návrhu. Napriek tomu, na druhej strane do dnešného dňa, teda po viac ako 22 mesiacoch nie je v danej právnej veci rozhodnuté a to aj napriek tomu, že potreby a náklady, ktoré sa relevantným spôsobom navýšili, potrebujú mať maloleté deti – sťažovatelia v rade 1/ a v rade 2/ zabezpečené pravidelne.

Jedná sa o konanie vo veciach maloletých detí – sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/, ktorých práva a oprávnené záujmy sú vážne ohrozené, nakoľko súčasná výška výživného nepostačuje na pokrytie potrieb sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/.

Práve z uvedeného dôvodu bolo nevyhnutné, aby súd čo najrýchlejšie rozhodol, nakoľko sa podstatným spôsobom zmenili pomery jednak na strane detí, ako aj na strane matky. Najpodstatnejšou zmenou bol fakt, že od poslednej úpravy matke pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť, ako aj výška deklarovaných príjmov otca sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/ nezodpovedá jeho reálnym majetkovým pomerom a možnostiam, ktoré ďaleko preyšujú v tej dobe deklarované pomery.“

Žiadosť o priznanie finančného zadostučinenia sťažovateľa odôvodňujú takto: „*Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia, ktorým zabezpečia vykonanie veci bez zbytočných prieťahov. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty.*

Porušenie práva – na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má za následok ďalšie vážne problémy v súvislosti s potrebou zabezpečenia potrieb pre sťažovateľov.

Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).“

V súvislosti s konaním o sťažnosti navrhli, aby ústavný súd sťažnosť v súlade s § 26 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval prednostne, pretože ide o naliehavú vec.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 19P/23/2017 porušil základné právo sťažovateľa v rade 1/ [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa v rade 2/ [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 19P/23/2017 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi v rade 1/ [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadostučinenie v sume 2.500,- € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Martin povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi v rade 2/ [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadostučinenie v sume 2.500,- € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Martin povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Martin je povinný uhradiť sťažovateľom v rade 1/ a v rade 2/ trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 € na účet AK [REDAKOVANÉ], s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

6. Sťažovatelia namietajú, že v napadnutom konaní okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. v obsahu týchto práv podľa názoru ústavného súdu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 28/01).

7. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

8. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý

znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

10. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán a z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

11. Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno teda formulovať vždy s ohľadom na uvedené faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o priet'ahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú priet'ahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

12.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Pri tomto kritériu ústavný súd prihliadal i povahu prerokúvanej veci, lebo ide o privilegovanú vec (konanie vo veci starostlivosti o maloletých, zvýšenie výživného k maloletým deťom pozn.), keď primeranosť dĺžky konania musí byť posudzovaná podľa okolností prípadu a so zreteľom na význam predmetu sporu pre sťažovateľov.

12.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov ako účastníkov posudzovaného konania v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu.

12.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že trvanie napadnutého konania od podania návrhu na začatie konania (6. februára 2017) do rozhodnutia danej veci ústavným súdom trvá takmer 24 mesiacov, čo možno považovať za hraničnú dobu. Okresný súd bol v danej veci dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 26. júna 2017 do 18. apríla 2018 (viac ako 9 mesiacov), ďalej ide o obdobie, keď postup nebol dostatočne efektívny, a to pri nariadení ďalšieho súdneho pojednávania na 28. december 2018 (osem mesiacov). Uvedená nečinnosť a neefektívna činnosť okresného súdu nie je ospravedlniteľná ani zmenou zákonného sudcu v dôsledku nástupu na materskú dovolenku. Ústavný súd pri ustálení tohto záveru prihliadol predovšetkým na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej už vyslovil, že

personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či postup súdu v konaní bol ústavne súladný (napr. III. ÚS 14/00, I. ÚS 127/04).

13. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho stabilizovanej judikatúry tiež vyplýva, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05, I. ÚS 191/2015). Podľa názoru ústavného súdu celková doba konania pred okresným súdom aj so zistenou nečinnosťou je na hranici ústavnej akceptovateľnosti a takmer 24-mesačné konanie ešte nemá potrebný ústavný rozmer. Označený postup okresného súdu sa ešte nevyznačoval takými významnými prierahmi, ktoré by zakladali prípadné prijatie sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 242/2018). Celkový doterajší čas konania pred okresným súdom podľa názoru ústavného súdu nedosahuje intenzitu ústavných prierahov a je na hranici akceptovateľnosti, čím nemohlo postupom okresného súdu počas tejto doby dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Uvedené konštatovania boli aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu k okresnému súdu po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. Ústavný súd poznamenáva, že k stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu. V danej veci preto nebráni sťažovateľom obrátiť sa

opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v namietanom konaní dochádzalo vinou okresného súdu k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 23. januára 2019